

Druk nr 1799
Warszawa, 14 lipca 2003 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-99-03

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku
(-) Leszek Miller

Projekt

U S T A W A

z dnia.....

**o zmianie ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności
za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny**

Art. 1. W ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 oraz z 2002 r. Nr 144, poz. 1204) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) ust.1 otrzymuje brzmienie:

„1. Konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W razie odstąpienia umowa jest uważana za nie zawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie czternastu dni. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty.”;

2) w art. 7:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Konsument, który zawarł umowę na odległość, może od niej odstąpić, bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie dziesięciu dni, ustalonym w sposób określony w art. 10 ust. 1. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem.”,
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. W razie odstąpienia od umowy umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie czternastu dni. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty.”;
- 3) w art. 16 w ust. 2 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
- „Przepisów art. 7, 9 i art. 12 ust. 1 nie stosuje się do:”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

U Z A S A D N I E N I E

Projektowane zmiany dotyczą trzech kwestii: pierwsza, to moment upływu terminu dziesięciu dni na odstąpienie od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa oraz od umowy zawartej na odległość, druga, to termin zwrotu, w razie odstąpienia przez konsumenta od umowy, spełnionych wcześniej umownych świadczeń, trzecia, to wyłączenie prawa odstąpienia wobec sprzedaży żywności z dostawą oraz wobec usług turystycznych.

I. Art. 2 ust. 1 ustawy, wprowadzając uprawnienie odstąpienia od umowy przez konsumenta, określił termin wykonania tego uprawnienia na 10 dni od zawarcia umowy. Ustawodawca nie sprecyzował jednakże, czy konsument może ten termin wykorzystać aż do upływu dziesiątego dnia również wtedy, gdy odstąpienia dokonuje listownie bądź innym środkiem korespondencji, nie wyłączając drogi elektronicznej, inaczej mówiąc, czy wystarczy wysłanie pocztą przed upływem dziesiątego dnia oświadczenia o odstąpieniu (art. 61 K.c.). W przypadku braku wyraźnego unormowania – w literaturze prawniczej pojawiła się w tej kwestii różnica stanowisk, co może wywołać rozbieżności w orzecznictwie sądowym, a także przysparza trudności w polubownym rozstrzygnięciu sporów przez sądy konsumenckie i w postępowaniu mediacyjnym w ramach działalności Inspekcji Handlowej. Projektowana zmiana usuwa źródło rozbieżności przez wyraźne unormowanie szczególne, wyłączające regułę ogólną z art. 61 K.c. Jest ono korzystne dla konsumenta, a to pozostaje w zgodzie z ogólnymi założeniami dyrektywy 85/577/ECC z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w umowach zawieranych poza siedzibą przedsiębiorstwa, a zwłaszcza z jej art. 8.

(Motywację propozycji zmiany art. 2 ust. 3 ustawy przedstawiono w końcowej części II uzasadnienia)

II. Art. 7 ust. 3 ustawy, regulujący skutki odstąpienia od umowy, wprowadził obowiązek wzajemnego zwrotu przez każdą ze stron otrzymanego przez nią świadczenia, nie określił jednak terminu na dokonanie tego zwrotu. Nie jest to zgodne z art. 6 ust. 2 in fine dyrektywy nr 97/7/WE z dnia 20 maja 1997 r. dotyczącej ochrony konsumentów w umowach zawieranych na odległość. Dodać trzeba, że brak określenia tego terminu może być wykorzystywany do celowego opóźniania przez przedsiębiorców rzeczywistego zwrotu otrzymanej ceny (nieoprocentowane „kredytowanie” przedsiębiorcy).

Celem uzyskania pełnej zgodności ustawy z wymienioną dyrektywą należy uzupełnić regulację przez odpowiednie określenie terminu zwrotu. Proponuje się ustalenie go na 14 dni dla każdej ze stron – co byłoby zgodne z naszą tradycją, w orzecznictwie gospodarczym bowiem od dawna przyjmowano takie właśnie rozumienie określenia „niezwłocznie” (dodatkowo trzeba przy tym wziąć pod uwagę, że nowe techniki obiegu informacji i dokumentacji w przedsiębiorstwie znacznie skróciły okres potrzebny do „normalnego toku”

załatwiania spraw). Zważyć też należy, że wchodząca w grę suma zawsze jest bardziej znacząca dla konsumenta, pozbawionego okresowo możliwości dysponowania nią, niż dla przedsiębiorcy. Wszystko to przemawia za przyjęciem korzystniejszego dla konsumenta terminu (14 dni), niż wskazany w dyrektywie termin 30 dni (art. 6 ust. 2 in fine dyrektywy). Byłoby to zgodne z pkt 14 in fine preambuły dyrektywy i z jej art. 14.

W celu uniknięcia wątpliwości trzeba stwierdzić, że art. 7 ust. 3 zdanie trzecie ustawy pozostaje bez zmian, tak więc ustawowe oprocentowanie ewentualnych przedpłat liczy się od dnia dokonania przedpłaty, natomiast ustawowe oprocentowanie kwoty wpłaconej tytułem ceny rozpoczynałoby się od piętnastego dnia po momencie odstąpienia.

Omówiona propozycja zmiany art. 7 ust. 3 ustawy, uzasadniona brzmieniem dyrektywy 97/7/WE dotyczącej umów zawieranych na odległość, powinna zostać dopełniona przez wprowadzenie identycznej zmiany unormowania umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa (art. 2 ust. 3 ustawy), w celu zachowania pełnej równoległości obu regulacji. Unormowanie takie byłoby zgodne z art. 7 dyrektywy 85/577/ECC, pozostawiającym regulacje skutków odstąpienia ustawodawstwu krajowemu.

III. Wątpliwości interpretacyjne budzi sposób regulacji ograniczenia reżimu ochronnego przez wyłączenie art. 10 wobec sprzedaży żywności z dostawą oraz usług turystycznych (art. 16 ust. 2 ustawy). Przepis art. 10 ust. 3 jest ujęty jako ustawowe wyłączenie prawa odstąpienia w pewnych sytuacjach, jeżeli strony nie umówiły się inaczej. Sformułowanie art. 16 ust. 2 o „niestosowaniu art. 10” rozumiane wprost może prowadzić do wniosku, że wobec umów sprzedaży żywności oraz usług turystycznych właśnie stosuje się prawo odstąpienia (zaprzeczenie zaprzeczenia). Tymczasem art. 3 ust. 2 dyrektywy Parlamentu i Rady 97/7/WE z dnia 20 maja 1997 r. o ochronie konsumenta w umowach zawieranych na odległość wyłącza wobec tych właśnie umów prawo odstąpienia co do zasady. Prawidłowa technika legislacyjna nakazuje więc formułowanie rozważanego tu wyjątku nie przez wskazanie art. 10 ustawy, ale przede wszystkim art. 7. Tam bowiem reguluje się w polskiej ustawie zasadę. Art. 10 dotyczy sposobu obliczania terminu do odstąpienia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Cel wprowadzenia ustawy

Celem nowelizacji jest doprecyzowanie obowiązującej regulacji dotyczącej terminu odstąpienia przez konsumenta od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa oraz od umowy zawartej na odległość, a także terminu zwrotu przez strony, w razie dokonanego odstąpienia, spełnionych wcześniej świadczeń umownych.

2. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje ustawa

Projektowana ustawa dotyczy praw i obowiązków konsumentów i przedsiębiorców, będących stronami umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa oraz umów zawartych na odległość.

3. Konsultacje

Projekt ustawy został przedstawiony do zaopiniowania Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Federacji Konsumentów, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych, Business Centre Club i Sądowi Najwyższemu. Ponadto, w celu umożliwienia zapoznania się z projektem jak najszerszemu gronu zainteresowanych, tekst projektu zamieszczono na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Spośród wyżej wymienionych podmiotów jedynie Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Federacja Konsumentów zgłosiły uwagi, które zostały w całości wyjaśnione na konferencji uzgodnieniowej. Uwzględniając propozycję Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zamieszczono w projekcie zmianę przewidzianą w art. 1 pkt 3. Projekt ustawy został uzgodniony w całości.

4. Skutki finansowe i społeczno-gospodarcze ustawy

Ustawa nie spowoduje skutków dla finansów publicznych, w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Nie będzie też miała bezpośredniego wpływu na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki ani sytuację i rozwój regionalny.

**UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU
USTAWY O ZMIANIE USTAWY O OCHRONIE NIEKTÓRYCH PRAW
KONSUMENTÓW ORAZ O ODPOWIEDZIALNOŚCI ZA PRODUKT
NIEBEZPIECZNY**

Projektowana ustawa o zmianie ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za produkt niebezpieczny nowelizuje obowiązujące przepisy zawarte w ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Celem projektowanych przepisów jest doprecyzowanie polskich rozwiązań prawnych oraz wyeliminowanie w ten sposób problemów interpretacyjnych, dotyczących dwóch zagadnień. Pierwsze związane jest z momentem upływu terminu dziesięciu dni na odstąpienie od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa oraz od umowy zawartej na odległość. Druga kwestia dotyczy terminu zwrotu spełnionych wcześniej świadczeń, w razie odstąpienia przez konsumenta od umowy.

W prawie wspólnotowym problematykę ochrony finansowych interesów konsumentów reguluje Dyrektywa Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów odnośnie umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa oraz Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 97/7/WE z 20 maja 1997 r. dotycząca ochrony konsumentów w umowach zawieranych na odległość.

Zgodnie z treścią przepisu art. 1 ust. 1 projektowanej ustawy art. 2 obecnie obowiązującej regulacji otrzymuje następujące brzmienie „Konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem”. Takie rozwiązanie legislacyjne podyktowane jest wymaganiami prawa wspólnotowego, które statuuje taki obowiązek w art. 5 ust. 1 w związku z art. 8 Dyrektywy 85/577/EWG.

Przepis art. 5 ust. 2 Dyrektywy 85/577/EWG pozwala konsumentowi, po wysłaniu zawiadomienia o odstąpieniu od umowy, na zwolnienie ze wszelkich zobowiązań

wynikających z wcześniejszego oświadczenia woli. Umowę traktuje się jako niezawartą. Projektowana ustawa wprowadza tożsame regulacje, nadając art. 2 ust. 3 nowe brzmienie. W przepisie tym wprowadzono także zasady zwrotu świadczeń. Projektowane w tym zakresie przepisy są zgodne z prawem wspólnotowym, art. 7 w związku z art. 8 Dyrektywy 85/577/EWG.

Projektowana ustawa wprowadza także zmiany w brzmieniu przepisów dotyczących zawierania umów na odległość. Konsument, który zawarł umowę na odległość będzie mógł bez podania przyczyny, składając odpowiednie oświadczenie na piśmie, w terminie 10 dni od takiej umowy odstąpić. Zapis taki jest zgodny z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 97/7/WE. W razie odstąpienia umowę uważa się za niezawartą, zaś konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To co strony świadczyły ulega zwrotowi, niezwłocznie w terminie 14 dni.

W konkluzji należy stwierdzić, iż wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za produkt niebezpieczny za dostosowujący prawo polskie do wspólnotowego *acquis* w zakresie przepisów dotyczących ochrony finansowych interesów konsumentów.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Sekr. Min. DH *2008* /2003/ ksz/gg

Warszawa, *30.06*, 2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia do projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494), w związku z art. 42 ust. 4 oraz art. 43 ust. 1 i 3 Regulaminu Sejmu, przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (RM-10-99-03), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem projektu ustawy o zmianie ustawy o zmianie ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny jest wyeliminowanie powstałych problemów interpretacyjnych, dotyczących dwóch zagadnień. Pierwsze związane jest z momentem upłynięcia terminu dziesięciu dni na odstąpienie od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa oraz od umowy zawartej na odległość. Druga kwestia dotyczy terminu zwrotu spełnionych wcześniej świadczeń, w razie odstąpienia przez konsumenta od umowy. Projektowana ustawa wprowadza zmiany przepisów funkcjonujących w tym zakresie w ustawie z 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

- II. Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską (TWE) traktuje ochronę konsumenta w szczególny sposób, podkreślając w art. 95 ust. 3, że Komisja Europejska w przedkładanych propozycjach w dziedzinie ochrony konsumenta będzie brała za podstawę wysoki poziom ochrony. Jednocześnie art. 153 TWE stwierdza, że w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta, należy przyczynić się do ochrony interesów ekonomicznych konsumentów.

Przesłanki te leżą również u podstaw Dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów odnośnie umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa oraz Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/7/WE z 20 maja 1997 dotyczącej ochrony konsumentów w umowach zawieranych na odległość. Godnym uwagi jest także fakt, że zarówno przepisy prawa pierwotnego (art. 153 ust. 5 TWE) jak i prawo wtórne w postaci przepisu art. 8 Dyrektywy 85/577/EWG oraz pkt. 14 preambuły Dyrektywy 97/7/WE, zgodnie wskazują, że państwa członkowskie mogą zachować lub przyjąć bardziej rygorystyczne postanowienia od postanowień prawa wspólnotowego w celu ochrony konsumenta, zgodnie z zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu.

- III. Zgodnie z treścią przepisu art. 1 ust. 1 projektowanej ustawy art. 2 otrzymuje brzmienie „Konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem”. Takie rozwiązanie legislacyjne jest zgodne z prawem wspólnotowym. Dyrektywa 85/577/EWG w przepisie art. 5 ust. 1 statuuje taki obowiązek, co prawda w przepisach wspólnotowych mowa jest o minimalnym siedmiodniowym terminie odstąpienia, jednak w świetle art. 8 Dyrektywy 85/577/EWG termin 10 dni jest dopuszczalny.

Przepis art. 5 ust. 2 dyrektywy pozwala konsumentowi, po wysłaniu zawiadomienia o odstąpieniu od umowy, na zwolnienie ze wszelkich zobowiązań wynikających z wcześniejszego oświadczenia woli. Umowę traktuje się jako niezawartą. Projektowana ustawa wprowadza tożsame regulacje, nadając art. 2 ust. 3 nowe brzmienie. W przepisie tym wprowadzono także zasady zwrotu świadczeń. Zgodnie z treścią

projektowanego przepisu art. 2 ust. 3 „to co strony świadczyły ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba, że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Zwrot powinien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty”. Takie rozwiązanie legislacyjne jest zgodne z prawem wspólnotowym, potwierdza to przepis art. 7 w związku z art. 8 Dyrektywy 85/577/EWG.

- IV. Projektowana ustawa wprowadza także zmiany w brzmieniu przepisów dotyczących zawierania umów na odległość. Konsument, który zawarł umowę na odległość będzie mógł bez podania przyczyny, składając odpowiednie oświadczenie na piśmie, w terminie 10 dni od takiej umowy odstąpić. Zapis taki jest zgodny z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 97/7/WE. W razie odstąpienia umowę uważa się za niezawartą, zaś konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To co strony świadczyły ulega zwrotowi, niezwłocznie w terminie 14 dni. Wprawdzie Dyrektywa 97/7/WE w przepisie art. 6 ust. 2 posługuje się terminem 30 dni, jednakże w świetle analizy przepisów art. 153 ust. 5 TWE oraz art. 14 jak również pkt 14 preambuły Dyrektywy 97/7/WE należy dopuścić możliwość zastosowania terminu 14 dni.
- V. **W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości

Pan
Marek Sadowski
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Sprawiedliwości

Z ur. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
POLSKIEGO STANU

Archiwum Komisji

Tabela zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny z dyrektywą 85/577 w sprawie sprzedaży poza lokalem przedsiębiorstwa

Projekt ustawy	Dyrektywa 85/577	Zakres regulacji
Art.1 pkt 1 a (art. 2 ust. 1 ustawy)	art.5	Proponowana zmiana ma na celu bardziej precyzyjne określenie momentu upływu terminu dziesięciu dni na odstąpienie od umowy z uwzględnieniem sytuacji, w której konsument odstępuje od umowy za pośrednictwem poczty.
Art. 1 pkt b (art. 2 ust. 3 ustawy)	art.5	Niniejszy artykuł reguluje skutki odstąpienia od umowy. Proponowana zmiana ma na celu zapewnienie pełnej zgodności ustawy z wymogiem dyrektywy dotyczącym terminu wzajemnego zwrotu przez strony otrzymanych świadczeń w przypadku odstąpienia od umowy. W projekcie termin ten określono na 14 dni

DYREKTYWA RADY 85/577/EEC

z dnia 20 grudnia 1985 r.

w sprawie ochrony konsumentów w umowach zawieranych poza siedzibą przedsiębiorstwa.

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Mając na uwadze Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności jego Artykułu 100,

Mając na uwadze propozycję Komisji¹,

Mając na uwadze opinię Parlamentu Europejskiego²,

Mając na uwadze opinię Komisji Ekonomicznej i Społecznej³,

Zważywszy, że w handlu w Państwach Członkowskich powszechna jest praktyka zawierania umów lub jednostronnych zobowiązań pomiędzy handlowcem i konsumentem, poza siedzibą przedsiębiorstwa handlowca i zważywszy, iż takie umowy i jednostronne zobowiązania są różnie uregulowane w różnych Państwach Członkowskich;

Zważywszy, że wszelkie różnice w systemach prawnych mogą bezpośrednio wpływać na funkcjonowanie wspólnego rynku; zważywszy, że mając na względzie powyższe, konieczne jest zbliżenie regulacji prawnych w tej dziedzinie;

Zważywszy, że wstępny program Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej w sprawie polityki ochrony i informowania konsumentów⁴ przewiduje między innymi, w paragrafach 24 i 25, że zostaną przedsięwzięte odpowiednie środki mające na celu ochronę konsumenta przed

¹ OJ nr C 22, z dnia 29.01.1977, s. 6 oraz OJ nr C 127, z dnia 01.06.1978, s. 6.

² OJ nr C 241, z dnia 10.10.1977, s. 26.

³ OJ nr C 180, z dnia 18.07.1977, s. 39.

⁴ OJ nr C 92, z dnia 25.04.1975, s. 2.

nieuczciwymi praktykami handlowymi przy okazji sprzedaży obnośnej ; zważywszy, że drugi program Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej w sprawie polityki ochrony i informowania konsumentów⁵ potwierdził, iż będą kontynuowane działania i priorytety określone w programie wstępnym;

Zważywszy na szczególne cechy umów zawieranych poza siedzibą przedsiębiorstwa handlowca, przejawiające się w tym, iż to handlowiec jest stroną inicjującą negocjacje umowne, do których druga strona - konsument, jest nieprzygotowany lub którym nie może się sprzeciwić; zważywszy, że konsument nie ma możliwości porównania z innymi ofertami, jakości i cen towarów i usług zawartych w tej ofercie; zważywszy, że element zaskoczenia istnieje nie tylko w umowach zawieranych przy okazji sprzedaży obnośnej, ale także przy innego rodzaju umowach zawieranych poza siedzibą przedsiębiorstwa;

Zważywszy, że w celu umożliwienia konsumentowi właściwej oceny powstałych na mocy umowy zobowiązań, powinien on uzyskać prawo anulowania umowy w terminie co najmniej siedmiu dni;

Zważywszy, że powinny zostać przedsięwzięte odpowiednie środki zapewniające konsumentowi pisemną informację o czasie do namysłu;

Zważywszy, że Państwa Członkowskie mają pełną swobodę w utrzymaniu lub wprowadzeniu całkowitego lub częściowego zakazu zawierania umów poza siedzibą przedsiębiorstwa, ilekroć uznają, iż takie działania leżą w interesie konsumentów;

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza Dyrektywa będzie stosowana do umów, na podstawie których handlowiec dostarcza konsumentowi towary lub usługi i które są zawierane :

- w trakcie zorganizowanego przez handlowca wyjazdu poza siedzibę przedsiębiorstwa;
 - w trakcie wizyty handlowca:
 - (i) w domu konsumenta lub w domu innego konsumenta ;
 - (ii) w miejscu pracy konsumenta
- kiedy wizyta taka nie odbywa się na wyraźne życzenie konsumenta.

⁵ OJ nr C 133, z dnia 3.06.1981, s. 1.

2. Dyrektywę niniejszą stosuje się do umów o dostawę towarów lub usług innych niż te, które konsument zamówił podczas wizyty handlowca pod warunkiem, iż kiedy zamawiał jego wizytę nie wiedział i z przyczyn uzasadnionych nie mógł się dowiedzieć, że dostawa tych innych towarów i usług należy do handlowej lub zawodowej działalności kupca.

3. Dyrektywę niniejszą stosuje się do umów, których dotyczy oferta złożona przez konsumenta w okolicznościach spełniających warunki wskazane w ust. 1 i 2, chociaż konsument nie jest związany swoją ofertą do momentu zaakceptowania jej przez handlowca.

4. Dyrektywę niniejszą stosuje się do ofert składanych w sposób umowny przez konsumenta

w okolicznościach spełniających warunki jak w ust. 1 i 2, gdy konsument jest związany swoją ofertą.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej Dyrektywy:

“konsument” oznacza osobę fizyczną, która w umowach objętych Dyrektywą działa w celach niezwiązanych z jej działalnością handlową, z jej przedsiębiorstwem lub zawodem;

“handlowiec” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która w umowach objętych Dyrektywą działa w zakresie swoich handlowych lub zawodowych kompetencji oraz każdą osobę działającą w imieniu i na rzecz handlowca.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie mogą zdecydować, iż niniejsza Dyrektywa będzie stosowana tylko do umów, które przewidują uiszczanie przez konsumenta płatności nie przekraczających określonej sumy.

Suma ta nie może być wyższa niż równowartość 60 ECU.

Rada działając zgodnie z propozycją Komisji będzie kontrolowała i jeśli okaże się to konieczne weryfikowała wartość tej sumy - po raz pierwszy po upływie 4 lat od notyfikacji Dyrektywy, a następnie co dwa lata, biorąc pod uwagę gospodarczy i finansowy rozwój Wspólnoty.

2. Dyrektywy niniejszej nie stosuje się do:

a) umów budowlanych, umów sprzedaży i najmu nieruchomości oraz umów dotyczących innych praw na nieruchomościach.

W zakresie niniejszej Dyrektywy znajdować się jednak będą umowy dotyczące dostawy towarów dla ich włączenia do nieruchomości i umowy dotyczące wykonania udoskonaleń i remontów nieruchomości;

b) umów o dostawę artykułów żywnościowych lub innych produktów przeznaczonych do bieżącej konsumpcji w gospodarstwie domowym lub dostarczanych regularnie przez dostawcę;

c) umów dotyczących dostawy towarów i usług, kiedy spełnione są jednocześnie trzy warunki:

(i) umowa jest zawierana na podstawie katalogu przedsiębiorstwa, kiedy konsument ma należyłą sposobność zapoznania się z jego treścią pod nieobecność przedstawiciela przedsiębiorstwa;

(ii) istnieje zamiar utrzymywania kontaktów między reprezentantem przedsiębiorstwa, a konsumentem w związku z tą lub późniejszą umową;

(iii) zarówno katalog, jak i umowa jasno informują konsumenta o jego prawach dotyczących zwrotu produktu dostawcy, w okresie nie krótszym niż 7 dni od jego otrzymania lub odstąpienia od umowy w tym okresie bez żadnych zobowiązań poza wymogiem należytej dbałości o produkt.

d) umów ubezpieczeniowych;

e) umów dotyczących papierów wartościowych.

3. Z zamiarem uchylenia Artykułu 1 ust. 2, Państwa Członkowskie mogą powstrzymać się od stosowania niniejszej Dyrektywy do umów o dostawę towarów i usług mających bezpośredni związek z towarami i usługami, które konsument zamówił prosząc handlowca o wizytę.

Artykuł 4

W ramach transakcji objętych Dyrektywą, handlowcy będą obowiązani dostarczyć konsumentowi pisemne zawiadomienie o jego prawie do anulowania umowy w terminie wymienionym w Artykule 5. Zawiadomienie takie musi również zawierać nazwisko i adres osoby, przeciwko której uprawnienie ma być dochodzone.

Takie zawiadomienie musi również podawać datę zawarcia umowy i wszelkie dane umożliwiające identyfikację umowy i musi być dostarczone konsumentowi:

(a) w zakresie Artykułu 1 ust. 1 - w momencie zawarcia umowy;

(b) w zakresie Artykułu 1 ust. 2 - nie później, niż w chwili zawarcia umowy;

(c) w zakresie Artykułu 1 ust. 3 i 4 - w chwili, gdy konsument składa ofertę kupna lub zamówienie.

Państwa Członkowskie mogą wprowadzić do ich krajowego porządku prawnego środki gwarantujące właściwą ochronę konsumenta w przypadku, gdy dane wymienione w niniejszym Artykule nie zostaną konsumentowi dostarczone.

Artykuł 5

1. Konsument ma prawo odstąpienia od umowy poprzez wysłanie zawiadomienia o odstąpieniu od umowy, w terminie nie krótszym niż 7 dni od jego otrzymania, o którym mowa w Artykule 4, zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym.

Wystarczy, jeśli zawiadomienie zostanie wysłane przed końcem terminu 7 dni.

2. Wysłanie przez konsumenta zawiadomienia o odstąpieniu od umowy, zwalnia konsumenta od wszelkich zobowiązań wynikających z umowy.

Artykuł 6

Konsument nie może zrzec się uprawnień przyznanych mu na mocy niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 7

Jeśli konsument odstępuje od umowy, skutki prawne odstąpienia od umowy reguluje prawo krajowe, zwłaszcza w kwestii zwrotu sumy zapłaconej za dostarczone towary lub usługi i zwrotu otrzymanych towarów.

Artykuł 8

Niniejsza Dyrektywa nie powstrzymuje Państw Członkowskich przed wprowadzeniem lub utrzymaniem przepisów zapewniających skuteczniejszą ochronę konsumentów w zakresie objętym niniejszą Dyrektywą.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie wprowadzą środki niezbędne w celu dostosowania krajowych przepisów do przepisów niniejszej Dyrektywy, w okresie 24 miesięcy od jej notyfikacji⁶.

Państwa Członkowskie niezwłocznie poinformują o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przedstawią Komisji teksty podstawowych przepisów prawnych wprowadzonych do prawa krajowego w zakresie objętym Dyrektywą.

Artykuł 10

Dyrektywa niniejsza jest adresowana do Państw Członkowskich.

Bruksela, 20 grudnia 1985 r.

Prezes Rady

R. Krieps

⁶ Ta Dyrektywa została przekazana Państwom Członkowskim dnia 23 grudnia 1985 r.

Tabela zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny z dyrektywą 97/7 w sprawie sprzedaży na odległość

Projekt ustawy	Dyrektywa 97/7	Zakres regulacji
Art.1 pkt 2 a (art. 7 ust. 1 ustawy)	art.6 ust.1	Proponowana zmiana ma na celu bardziej precyzyjne określenie momentu upływu terminu dziesięciu dni na odstąpienie od umowy z uwzględnieniem sytuacji, w której konsument odstępuje od umowy za pośrednictwem poczty.
Art.1 pkt.2 b (art. 7 ust. 3 ustawy)	art.6 ust.2	Niniejszy artykuł reguluje skutki odstąpienia od umowy. Proponowana zmiana ma na celu zapewnienie pełnej zgodności ustawy z wymogiem dyrektywy dotyczącym terminu wzajemnego zwrotu przez strony otrzymanych świadczeń w przypadku odstąpienia od umowy. W projekcie termin ten określono na 14 dni.
Art. 1 pkt 3 (art. 16 ust. 2 ustawy)	Art. 3 ust. 2	Niniejszy przepis zawiera wyłączenia niektórych rodzajów umów spod reżimu prawnego właściwego umowom kwalifikowanym prawnie jako zawierane na odległość. Przepis w dotychczasowym brzmieniu budził wątpliwości co do możliwości odstąpienia konsumenta od wymienionych w tym przepisie umów. Proponowana zmiana ma na celu usunięcie powyższych nieprawidłowości.

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY nr 97/7/WE
z dnia 20 maja 1997
dotycząca ochrony konsumentów w umowach zawieranych na odległość

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności art. 100 A tego traktatu, uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

podejmując decyzje zgodnie z procedurą określoną w artykule 189 B traktatu ⁽³⁾, przy uwzględnieniu wspólnego projektu zatwierdzonego dnia 27 listopada 1996 przez komitet rozjemczy,

a także biorąc pod uwagę co następuje:

(1) W ramach realizacji celów związanych z rynkiem wewnętrznym, niezbędne jest przyjmowanie środków mających na celu stopniową konsolidację tego rynku;

(2) Swobodny przepływ towarów i usług odnosi się nie tylko do obrotu między podmiotami gospodarczymi, ale również do obrotu między osobami fizycznymi. Z zasady swobodnego przepływu wynika dla konsumentów możliwość dostępu do dóbr i usług w innym Państwie Członkowskim na takich samych warunkach, z jakich korzysta ludność tegoż Państwa Członkowskiego;

(3) Jak stwierdza się, między innymi, w komunikacie Komisji do Rady, zatytułowanym "Ku jednolitemu rynkowi dystrybucji", ponadgraniczne transakcje sprzedaży na odległość mogą stać się dla konsumentów jednym z głównych konkretnych przejawów zakończenia budowy wewnętrznego rynku. Dla dobrego funkcjonowania rynku wewnętrznego niezbędne jest, by konsument mógł nawiązać kontakt z przedsiębiorstwem usytuowanym poza granicami swego kraju, nawet jeśli dane przedsiębiorstwo dysponuje oddziałem w kraju zamieszkania konsumenta;

(4) Wprowadzanie nowych technologii powoduje zwiększenie się liczby postawionych do dyspozycji konsumenta środków, dzięki którym może on zapoznać się z ofertami sprzedaży przedstawianymi na terytorium całej Wspólnoty oraz złożyć zamówienie. Niektóre Państwa Członkowskie już przyjęły różne lub nawet rozbieżne przepisy w przedmiocie ochrony konsumentów w umowach zawieranych na odległość, co przynosi negatywne skutki dla konkurencji między przedsiębiorstwami na

⁽¹⁾ DzUWE. nr C 156, z 23.06.1992 str. 14

DzUWE. nr C 308, z 15.11.1993 str. 18

⁽²⁾ DzUWE. nr C 19, z 25.01.1993 str. 111

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 1993 (DzUWE. nr C 176, z 28.06.1993 str. 95), wspólne stanowisko Rady z dnia 29 czerwca 1995 (DzUWE. nr C 288, z 30.10.1995 str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 1995 (DzUWE. nr C 17, z 22.01.1996 str. 51). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 1997 oraz decyzja Rady z dnia 20 stycznia 1997.

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 2

wewnętrznym rynku. Konieczne jest w związku z tym wprowadzenie w tej dziedzinie minimalnego zakresu wspólnych przepisów na szczeblu wspólnotowym;

(5) Punkty 18 i 19 załącznika do uchwały Rady z dnia 14 kwietnia 1975, dotyczącej wstępnego programu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej odnośnie polityki ochrony i informowania konsumentów ⁽⁴⁾ podkreślają konieczność ochrony nabywców dóbr i usług przed żądaniami płatności za nie zamówione towary i przed agresywnymi metodami sprzedaży;

(6) Komunikat Komisji do Rady, zatytułowany "Nowe impulsy dla polityki ochrony konsumenta", zatwierdzony uchwałą Rady z dnia 23 czerwca 1986 ⁽⁵⁾, zapowiada w punkcie 33, że Komisja przedstawi wnioski dotyczące wykorzystania nowych technologii informatycznych umożliwiających konsumentom składanie zamówień dostawcom dóbr bez opuszczania miejsca zamieszkania;

(7) Uchwała Rady z dnia 9 listopada 1989 dotycząca przyszłych priorytetów nowej polityki ochrony konsumentów ⁽⁶⁾ zachęca Komisję do intensyfikacji wysiłków przede wszystkim w dziedzinach, o których mowa w załączniku do wspomnianej uchwały. W załączniku tym jest mowa o nowych technologiach umożliwiające transakcje sprzedaży na odległość. Na podstawie tej uchwały Komisja

przyjęła "trzyletni plan działań w dziedzinie polityki ochrony konsumentów w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej (1990-1992)", który to plan przewiduje przyjęcie dyrektywy w omawianej dziedzinie;

(8) Kwestie języków używanych w umowach zawieranych na odległość leżą w kompetencji Państw Członkowskich;

(9) Umowa zawierana na odległość charakteryzuje się wykorzystaniem jednej lub kilku technik komunikacji na odległość. Te różne techniki są używane w ramach zorganizowanych systemów sprzedaży bądź świadczenia usług na odległość, w sytuacji braku jednoczesnej obecności dostawcy i konsumenta. Ciągła ewolucja tych technik nie pozwala na sporządzenie ich wyczerpującej listy, czyniąc koniecznym zdefiniowanie przepisów dostosowanych nawet do takich technik, które są jeszcze mało wykorzystywane;

(10) Jedna i ta sama transakcja, obejmująca kilka następujących po sobie operacji lub też szereg oddzielnych, rozłożonych w czasie, operacji, może dać podstawę do odmiennych interpretacji prawnych w prawie poszczególnych Państw Członkowskich. Postanowienia zawarte w niniejszej dyrektywie nie mogą być stosowane w sposób odmienny w prawie poszczególnych Państw Członkowskich, z zastrzeżeniem zastosowania przez nie artykułu 14. W tym celu należy uznać, że konieczna jest co najmniej zgodność z postanowieniami niniejszej dyrektywy w dniu realizacji pierwszej z szeregu następujących po sobie operacji lub też pierwszej z szeregu oddzielnych, rozłożonych w czasie, operacji, co do których można uznać, że stanowią jedną całość, niezależnie od faktu czy operacja ta bądź szereg operacji jest przedmiotem jednej umowy czy też kilku oddzielnych, następujących po sobie umów;

(11) Wykorzystanie technik komunikacji na odległość nie może prowadzić do redukcji informacji dostarczanych konsumentowi. Należy zatem określić jakie informacje powinny być obowiązkowo przekazywane konsumentowi, niezależnie od wykorzystywanej techniki komunikacji. Przekazywane informacje muszą być ponadto sformułowane zgodnie z innymi odnośnymi przepisami

(4) DzUWE. nr C 92, z 25.04.1975 str. 1

(5) DzUWE. nr C 167, z 05.07.1986 str. 1

(6) DzUWE. nr C 294, z 22.11.1989 str. 1

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 3

wspólnotowymi, a w szczególności z postanowieniami dyrektywy Rady z dnia 10 września 1984 nr 84/450/EWG dotyczącej zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich w zakresie nieuczciwej reklamy (7). W przypadku istnienia wyłączeń z obowiązku dostarczania informacji, do konsumenta należy zażądanie, w nieograniczonym zakresie, niektórych podstawowych informacji, takie jak tożsamość dostawcy, zasadnicze cechy towarów lub usług oraz ich cena;

(12) W przypadku komunikacji telefonicznej, niezbędne jest przekazanie konsumentowi na początku rozmowy informacji wystarczających do podjęcia decyzji o przerwaniu lub kontynuowaniu rozmowy;

(13) Informacja przekazywana za pomocą niektórych technik elektronicznych ma często charakter ulotny, jako że nie jest przesyłana na trwałym nośniku. Jest konieczne zatem, by konsument otrzymywał w stosownym terminie informacje niezbędne do dobrego wykonania umowy;

(14) Konsument nie ma możliwości zobaczenia zmaterializowanego produktu czy zapoznania się ze niektórymi cechami usługi przed zawarciem umowy. Należy nadać konsumentowi prawo do odstąpienia od umowy, o ile postanowienia niniejszej dyrektywy nie stanowią inaczej. Aby prawo to nie miało charakteru czysto formalnego, ewentualne koszty ponoszone przez konsumenta w przypadku wykonywania przez niego prawa do odstąpienia od umowy muszą ograniczać się do bezpośrednich kosztów odesłania towarów. Prawo do odstąpienia od umowy nie może ograniczać możliwości stosowania praw, z których konsument korzysta na podstawie przepisów krajowych, a zwłaszcza przepisów dotyczących otrzymania uszkodzonych towarów, niepełnowartościowych usług czy też towarów bądź usług nie odpowiadających specyfikacji podanej w ofercie. Do Państw Członkowskich należy określenie innych warunków lub przepisów wynikających z wykonywania prawa do odstąpienia od umowy;

(15) Konieczne jest również ustalenie terminu wykonania umowy, jeśli termin ten nie jest określony w momencie składania zamówienia;

(16) Niemożliwa do zaakceptowania jest technika promocji polegająca na wysyłaniu produktu lub świadczeniu usługi konsumentowi nieodpłatnie, bez uprzedniej prośby albo wyraźnej zgody z jego strony, chyba że chodzi o dostawę zastępczą;

(17) Należy pamiętać o zasadach ustanowionych przez artykuły 8 i 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950. Należy uznać prawo konsumenta do ochrony życia prywatnego, zwłaszcza jeśli chodzi o zapewnienie jego spokoju, zagrożonego pewnymi szczególnie agresywnymi technikami komunikacji. W konsekwencji konieczne jest dokładne określenie ograniczeń w stosowaniu poszczególnych takich technik. Państwa Członkowskie powinny przyjąć środki niezbędne dla skutecznej ochrony przed akwizycją konsumentów sygnalizujących, że nie życzą sobie kontaktu z akwizycją prowadzoną za pośrednictwem pewnych środków komunikacji, co w niczym nie może ograniczać szczególnych zabezpieczeń, którymi dysponuje konsument w ramach europejskich przepisów dotyczących ochrony danych osobowych i życia prywatnego;

(18) Istotne jest, by podstawowe, bezwzględnie obowiązujące normy zawarte w niniejszej dyrektywie zostały uzupełnione w razie potrzeby dobrowolnymi postanowieniami podjętymi przez zainteresowane sektory gospodarcze, zgodnie z zaleceniem Komisji z dnia 7 kwietnia 1992 nr

(7) DzUWE, nr C 250, z 19.09.1984 str. 17

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 4

92/295/EWG dotyczącym kodeksów postępowania ustanawianym w celu ochrony konsumentów w umowach zawieranych na odległość (8);

(19) W interesie optymalnej ochrony konsumenta istotne jest, by ten ostatni został poinformowany w dostateczny sposób o postanowieniach niniejszej dyrektywy, jak również o kodeksach dobrych praktyk mogących istnieć w tej dziedzinie;

(20) Nieprzestrzeganie postanowień niniejszej dyrektywy może przynosić szkodę nie tylko konsumentom, ale również konkurencji. Można zatem ustanowić przepisy umożliwiające nadzór nad jej stosowaniem organom publicznym lub ich przedstawicielom bądź organizacjom konsumentów mającym, w myśl przepisów krajowych, należyte umocowanie prawne do ochrony konsumentów bądź mającym należyte umocowanie prawne gospodarczym organizacjom sektorowym;

(21) Dla odpowiedniej ochrony konsumentów istotne jest uregulowanie, najszybciej jak to możliwe, kwestii skarg o zasięgu ponadgranicznym. Komisja opublikowała dnia 14 lutego 1996 plan działań dotyczących dostępu konsumentów do wymiaru sprawiedliwości i systemu rozsządania sporów konsumenckich na rynku wewnętrznym. Plan ten zawiera szczegółowe inicjatywy mające na celu promowanie procedur pozasądowych. Ustanowione zostały obiektywne kryteria (załącznik 2) mające gwarantować wiarygodność tych procedur, a także przewidziano wykorzystanie ujednoczonych formularzy dla składanych skarg (załącznik 3);

(22) Konsument nie jest stroną posiadającą kwalifikacje techniczne w wykorzystaniu nowych technologii. Jest zatem konieczne zastrzeżenie w przepisach, że ciężar dowodu spoczywa na dostawcy;

(23) Istnieje ryzyko, że w niektórych przypadkach konsument może zostać pozbawiony ochrony roztoczonej nad nim przez niniejszą dyrektywę w wyniku wyznaczenia prawa państwa trzeciego jako prawa umowy. W konsekwencji, należy przewidzieć w niniejszej dyrektywie przepisy mające na celu uniknięcie tego ryzyka;

(24) Dane Państwo Członkowskie może, z uwagi na interes ogółu, zakazać sprzedaży pewnych towarów i usług na swoim terytorium za pośrednictwem umów zawieranych na odległość. Takie zakazy muszą być wydawane z poszanowaniem przepisów wspólnotowych. Takie zakazy zostały już przewidziane, zwłaszcza w zakresie lekarstw - poprzez dyrektywę Rady z dnia 3 października 1989 nr 89/552/EWG dotyczącą koordynacji pewnych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do prowadzenia działalności w zakresie radiofonii telewizyjnej (9) oraz dyrektywę Rady z dnia 31 marca 1992 nr 92/28/EWG dotyczącą reklamy lekarstw przeznaczonych dla ludzi (10),

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

(8) DzUWE. nr L 156, z 10.06.1992 str. 13

(9) DzUWE. nr L 298, z 17.10.1989 str. 23

(10) DzUWE. nr L 113, z 30.04.1992 str. 13

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 5

Przedmiot

Przedmiotem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących zawieranych na odległość umów między konsumentem i dostawcą.

Artykuł 2

Definicje

Dla celów niniejszej dyrektywy ustala się definicje następujących pojęć:

- (1) "umowa zawierana na odległość": każda umowa dotycząca towarów bądź usług zawarta między konsumentem i dostawcą w ramach systemu sprzedaży lub świadczenia usług zorganizowanego przez dostawcę, który na użytek tejże umowy posługuje się – aż do momentu zawarcia umowy, włącznie z samym zawarciem tejże umowy - wyłącznie jedną lub kilkoma technikami komunikacji na odległość;
- (2) "konsument": każda osoba fizyczna, która, w ramach umów objętych niniejszą dyrektywą, realizuje cele usytuowane poza zakresem jej działalności zawodowej;
- (3) "dostawca": każda osoba fizyczna lub prawna, która, w ramach umów objętych niniejszą dyrektywą, realizuje cele objęte zakresem jej działalności zawodowej;
- (4) "technika komunikacji na odległość": każdy środek, który, przy braku fizycznej i jednoczesnej obecności dostawcy i konsumenta, może być wykorzystany do zawarcia umowy między tymi stronami;
- (5) "operator techniki komunikacyjnej": każda osoba fizyczna lub prawna, publiczna lub prywatna, której działalność zawodowa polega na oddawaniu do dyspozycji dostawców jednej lub kilku technik komunikacji na odległość.

Artykuł 3

Wyłączenia

1. Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do umów:

- dotyczących usług finansowych, których wyczerpująca lista zamieszczona została w załączniku 2,
- zawieranych przy wykorzystaniu dystrybutorów automatycznych bądź zautomatyzowanych lokali handlowych,
- zawieranych z operatorami telekomunikacyjnymi przez fakt korzystania z publicznych budek telefonicznych,
- dotyczących budowy i sprzedaży nieruchomości lub dotyczących innych praw związanych z nieruchomościami, za wyjątkiem najmu,
- zawieranych podczas licytacji.

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 6

2. Artykuły 4,5,6 i artykuł 7 punkt 1 nie stosują się do:

- umów dostawy produktów spożywczych, napojów lub innych dóbr codziennego użytku w gospodarstwach domowych dostarczanych do miejsca zamieszkania konsumenta, do jego miejsca pobytu lub do jego miejsca pracy przez podmioty zajmujące się dystrybucją, dokonujące częstych i regularnych dostaw,
- umów świadczenia usług hotelarskich, transportowych, gastronomicznych, rozrywkowych, w przypadku gdy usługodawca zobowiązuje się, w momencie zawierania umowy, do realizacji tych usług w określonym dniu lub w określonym okresie. W wyjątkowych sytuacjach, w przypadku imprez rozrywkowych na świeżym powietrzu, usługodawca może, w ściśle określonych okolicznościach, zastrzec sobie prawo do niestosowania artykułu 7 punkt 2.

Artykuł 4

Informacje wstępne

1. W stosownym terminie przed zawarciem każdej umowy na odległość, konsument musi uzyskać

następujące informacje:

- (a) tożsamość dostawcy i, w przypadku umów wymagających zapłaty z góry, jego adres;
- (b) zasadnicze cechy towaru lub usługi;
- (c) cenę towaru bądź usługi włącznie ze wszystkimi podatkami i opłatami;
- (d) w razie potrzeby, koszty dostawy;
- (e) sposób dokonania płatności, dostawy lub sposób wykonania;
- (f) możliwość odstąpienia od umowy, za wyjątkiem przypadków, o których mowa w artykule 6 punkt 3;
- (g) koszty wykorzystania techniki komunikacji na odległość, w przypadku gdy nie są one skalkulowane w oparciu o podstawową taryfę stawek;
- (h) okres ważności oferty lub ceny;
- (i) w razie konieczności, w przypadku umów, które dotyczą długotrwałych lub okresowych dostaw towarów lub świadczenia usług, minimalny okres trwania umowy.

2. Cel handlowy przekazywania informacji wymienionych w punkcie 1 musi być sformułowany w sposób nie budzący wątpliwości, a także muszą być one przedstawiane w sposób jasny i zrozumiały za pomocą każdego środka dostosowanego do wykorzystywanej techniki komunikacji na odległość, przy poszanowaniu w szczególności zasad rzetelności kupieckiej i zasad ochrony osób dotkniętych brakiem zdolności do czynności prawnych w rozumieniu przepisów swojego państwa, na przykład osób nieletnich.

3. Ponadto, w przypadku rozmowy telefonicznej, dostawca musi wskazać wyraźnie na początku każdej rozmowy z konsumentem swoją tożsamość i handlowy cel rozmowy telefonicznej.

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 7

Artykuł 5

Pisemne potwierdzenie informacji

1. Konsument musi otrzymać w formie pisemnej lub na innym trwałym nośniku będącym w jego dyspozycji, i do którego ma on dostęp, potwierdzenie informacji wymienionych w artykule 4 punkt 1 podpunkty od a do f – otrzymane w stosownym czasie podczas wykonywania umowy, nie później jednak - w przypadku dostawy dóbr nie przeznaczonych dla osób trzecich - niż w chwili dostawy, chyba że informacje te zostały już dostarczone konsumentowi przed zawarciem umowy w formie pisemnej lub na innym trwałym nośniku będącym w jego dyspozycji i do którego ma on dostęp.

Niezależnie od wszelkich okoliczności przedstawione być muszą:

- pisemna informacja na temat warunków i trybu wykonywania prawa do odstąpienia od umowy w rozumieniu artykułu 6, włącznie z przypadkami, o których mowa w artykule 6 punkt 3 rząd 1,
- geograficzny adres placówki dostawcy, pod który konsument może kierować swoje reklamacje,
- informacje dotyczące serwisu posprzedażnego i istniejących gwarancji handlowych,
- warunków rozwiązania umowy w przypadku, gdy ta ostatnia zawierana jest na czas nieokreślony lub na okres dłuższy niż jeden rok.

2. Punkt 1 nie stosuje się do usług, których samo świadczenie jest realizowane przy pomocy którejś z technik komunikacji na odległość – pod warunkiem, że usługi te są dostarczane za jednym razem, a ich fakturowanie dokonuje operator danej techniki komunikacyjnej. Jednakowoż, konsument musi w każdym przypadku móc uzyskać geograficzny adres placówki dostawcy, pod który może kierować swoje reklamacje.

Artykuł 6

Prawo do odstąpienia od umowy

1. W przypadku każdej umowy na odległość konsument dysponuje terminem co najmniej siedmiu dni roboczych na wykonanie prawa odstąpienia od niej bez żadnych sankcji i bez konieczności podawania powodu. Konsument nie może ponosić z tytułu wykonywania swego prawa do odstąpienia od umowy żadnych kosztów poza bezpośrednimi kosztami odesłania towarów.

Bieg terminów związanych z wykonywaniem tego prawa rozpoczyna się:

- dla towarów – począwszy od dnia ich otrzymania przez konsumenta, jeśli wypełnione zostały obowiązki, o których mowa w artykule 5,
- dla usług – począwszy od dnia zawarcia umowy lub począwszy od dnia, w którym wypełnione zostały

obowiązki wymienione w artykule 5 - jeśli obowiązki te zostały wypełnione po zawarciu umowy, pod warunkiem że termin nie przekracza terminu trzech miesięcy podanego w następnym akapicie.

W przypadku niewypełnienia przez dostawcę obowiązków, o których mowa w artykule 5, termin wynosi 5 miesięcy. Termin ten zaczyna biec:

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 8

- dla towarów – począwszy od dnia ich otrzymania przez konsumenta,
- dla usług – począwszy od dnia zawarcia umowy.

Jeśli informacje, o których mowa w artykule 5 zostają dostarczone w ciągu wspomnianego okresu trzech miesięcy, to termin siedmiu dni roboczych, wzmiankowany w pierwszym akapicie, rozpoczyna swój bieg właśnie od momentu ich dostarczenia.

2. W przypadku, gdy konsument wykonuje swoje prawo do odstąpienia od umowy w sposób zgodny z niniejszym artykułem, dostawca jest zobowiązany do zwrotu kwot wpłaconych przez konsumenta bez żadnych dodatkowych kosztów. Konsument nie może ponosić z tytułu wykonywania swego prawa do odstąpienia od umowy żadnych kosztów poza bezpośrednimi kosztami odesłania towarów. Zwrot kwot wpłaconych przez konsumenta musi nastąpić w najkrótszym możliwym terminie, jednakże nie dłuższym niż trzydzieści dni.

3. O ile strony nie postanowiły inaczej, konsument nie może wykonywać swego prawa do odstąpienia od umowy przewidzianego w punkcie 1 w przypadku umów:

- o świadczenie usług, których wykonywanie rozpoczęło się, za zgodą konsumenta, przed upływem okresu siedmiu dni roboczych, o którym mowa w punkcie 1,
- o dostawę towarów lub świadczenie usług, których cena jest kalkulowana w oparciu o podlegające wahaniom stopy rynków finansowych, na które dostawca nie może mieć żadnego wpływu,
- o dostawę towarów konfekcjonowanych według specyfikacji konsumenta albo ewidentnie posiadających cechy indywidualnie dostosowane do potrzeb klienta lub które, z uwagi na swoją specyfikę, nie mogą być odesłane czy też mogą szybko stać się niepełnowartościowe bądź przekroczyć okres przydatności do użycia,
- o dostawę nagrań audio lub video lub programów informatycznych odpieczętowanych przez konsumenta,
- o dostawę gazet, periodyków i czasopism,
- o świadczenie usług bookmacherskich i loteryjnych.

4. Państwa Członkowskie zastrzegą w swoich przepisach, że:

- jeśli cena jakiegoś towaru bądź usługi jest całkowicie lub częściowo pokrywana z kredytu udzielanego przez dostawcę

lub

- jeśli cena jakiegoś towaru bądź usługi jest całkowicie lub częściowo pokrywana z kredytu udzielonego konsumentowi przez stronę trzecią w oparciu o umowę zawartą między tą stroną trzecią i dostawcą,

to umowa kredytu ulega rozwiązaniu bez żadnych sankcji w przypadku wykonania przez konsumenta prawa do odstąpienia od umowy zgodnie z punktem 1.

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 9

Państwa Członkowskie określą tryb rozwiązywania wyżej wspomnianej umowy kredytu.

Artykuł 7

Wykonanie

1. O ile strony nie postanowiły inaczej, dostawca musi zrealizować zamówienie w terminie nie dłuższym niż trzydzieści dni począwszy od dnia następnego po dniu złożenia zamówienia dostawcy przez konsumenta.

2. W przypadku niewywiązania się przez dostawcę z umowy wskutek niedostępności zamówionego towaru bądź usługi, konsument musi zostać o tym fakcie poinformowany i musi móc uzyskać, w razie takiej konieczności, zwrot wpłaconych przez siebie kwot w najkrótszym możliwym terminie, nie dłuższym jednak niż trzydzieści dni.

3. Jednakowoż, Państwa Członkowskie mogą w swoich przepisach zastrzec dostawcy możliwość

dostarczenia konsumentowi towaru lub usługi o równorzędnej jakości i cenie, jeśli taka możliwość została przewidziana przed zawarciem umowy lub w umowie. Konsument musi być poinformowany o tej możliwości w jasny i zrozumiały sposób. Koszty przesyłki zwrotnej wynikające z wykonania prawa do odstąpienia od umowy ponosi w tym przypadku dostawca, a konsument musi być o tym poinformowany. W takich przypadkach dostarczenie towaru lub świadczenie usługi nie może być uznane za identyczne z nie zamówioną dostawą w sensie artykułu 9.

Artykuł 8

Płatność za pomocą karty

Państwa Członkowskie dopilnują wprowadzenia adekwatnych środków umożliwiających konsumentowi:

- zażądanie anulowania płatności w przypadku oszustwa dokonanego podczas płacenia kartą w ramach umów na odległość objętych niniejszą dyrektywą,
- w przypadku oszustwa przy płaceniu kartą, powtórne uznanie jego rachunku na kwotę dokonanych przez niego płatności lub zwrot tej kwoty.

Artykuł 9

Nie zamówiona dostawa

Państwa Członkowskie podejmą niezbędne środki, aby:

- zakazać dostarczania konsumentowi towarów lub usług nie zamówionych przez niego uprzednio, w przypadku, gdy dostawy zawierają wezwanie do dokonania płatności,
- uwolnić konsumenta od wszelkiego świadczenia wzajemnego w przypadku nie zamówionej dostawy, przy czym brak odpowiedzi nie byłby uważany za zgodę.

Artykuł 10

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 10

Ograniczenia w stosowaniu niektórych technik komunikacji na odległość

1. Uprzedniej zgody konsumenta wymaga zastosowanie następujących technik komunikacji na odległość:

- automatyczny system telefoniczny bez interwencji człowieka (automat dzwoniący),
- telefax.

2. Państwa Członkowskie dopilnują, by inne techniki komunikacji na odległość umożliwiające komunikację indywidualną - poza tymi, o których mowa w punkcie 1 - mogły być wykorzystywane tylko w przypadku braku otwartego sprzeciwu ze strony konsumenta.

Artykuł 11

Środki odwoławcze sądowe lub administracyjne

1. Państwa Członkowskie dopilnują ustanowienia adekwatnych i skutecznych środków wymuszających stosowanie postanowień niniejszej dyrektywy w interesie konsumentów.

2. Środki, o których mowa w punkcie 1, powinny obejmować przepisy umożliwiające jednej lub kilku instytucjom spośród kategorii wymienionych poniżej, określonym przez przepisy krajowe, wnoszenie spraw, zgodnie z przepisami prawa krajowego, do właściwych sądów lub organów administracyjnych, w celu wymuszenia stosowania przepisów krajowych ustanowionym dla wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy.

(a) organy publiczne lub ich przedstawiciele;

(b) organizacje konsumenckie należycie umocowane prawnie do ochrony konsumentów;

(c) należycie umocowane prawnie sektorowe organizacje profesjonalne.

3. (a) Państwa Członkowskie mogą zdecydować, że ciężar dowodu dostarczenia informacji przed zawarciem umowy, istnienia potwierdzenia pisemnego czy poszanowania terminu i zgody konsumenta spoczywa na dostawcy.

(b) Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne do tego, by dostawcy, jak też operatorzy technik komunikacyjnych położyli kres praktykom niezgodnymi z przepisami wykonawczymi do niniejszej dyrektywy, o ile są w stanie to zrobić.

4. Państwa Członkowskie mogą zdecydować, że do środków zapewniających poszanowanie postanowień niniejszej dyrektywy przyjętych przez Państwa Członkowskie dodana będzie dobrowolna kontrola poszanowania postanowień niniejszej dyrektywy, powierzona niezależnym

instytucjom oraz środki odwoławcze do takich instytucji w przypadku rozwiązywania sporów.

Artykuł 12

Bezwzględny charakter obowiązujących norm

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 11

1. Konsument nie może zrzec się praw nadanych mu na mocy transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego.
2. Państwa Członkowskie podejmą niezbędne środki, aby konsument nie był pozbawiony ochrony ustanowionej przez niniejszą dyrektywę z powodu oznaczenia prawa państwa trzeciego jako prawa umowy, w przypadku, gdy umowa wykazuje ścisły związek z terytorium jednego lub kilku Państw Członkowskich.

Artykuł 13

Przepisy wspólnotowe

1. Postanowienia niniejszej dyrektywy stosują się o ile wśród przepisów wspólnotowych nie istnieją przepisy szczegółowe, regulujące kompleksowo niektóre typy umów na odległość.
2. Jeśli jakiś szczegółowy przepis wspólnotowy zawiera postanowienia, które regulują jedynie niektóre aspekty dostarczania towarów lub usług, to te postanowienia mają pierwszeństwo przed postanowieniami niniejszej dyrektywy w tych szczegółowych aspektach umów na odległość.

Artykuł 14

Klauzula "minimum konsumenckiego"

Aby zapewnić konsumentowi wyższy poziom ochrony, Państwa Członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w obszarze objętym niniejszą dyrektywą przepisy surowsze, zgodne z traktatem. Takie przepisy mogą zawierać w razie konieczności, z uwagi na interes ogółu, przy poszanowaniu postanowień traktatu, zakaz sprzedaży na ich terytorium przy wykorzystaniu umów na odległość niektórych towarów bądź usług, w szczególności zaś lekarstw.

Artykuł 15

Wprowadzanie w życie

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy i inne akty normatywne oraz decyzje administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą najpóźniej trzy lata od jej wejścia w życie i niezwłocznie poinformują o tym Komisję.
2. Przyjmując postanowienia, o których mowa w punkcie 1, Państwa Członkowskie zamieszczą w nich powołanie się na niniejszą dyrektywę lub też powołanie takie zostanie do nich dołączone przy urzędowej publikacji. Sposób dokonania tego powołania określą Państwa Członkowskie.
3. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty postanowień prawa krajowego, które przyjęły w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.
4. Najpóźniej w trzy lata począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie raport na temat stosowania niniejszej dyrektywy oraz, w razie takiej konieczności, projekt rewizji niniejszej dyrektywy.

Artykuł 16

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 12

Informacja dla konsumenta

Państwa Członkowskie podejmą odpowiednie środki w celu przedstawienia konsumentom informacji na temat przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę oraz skłonią w razie konieczności sektorowe organizacje profesjonalne do przedstawienia konsumentom informacji na temat ich kodeksów postępowania.

Artykuł 17

Systemy reklamacji

Komisja zbada możliwość ustanowienia skutecznych środków umożliwiających załatwianie reklamacji konsumentów związanych ze sprzedażą na odległość. W przeciągu dwóch lat począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie raport na temat wyników tych badań wraz z odpowiednimi wnioskami, o ile zajdzie konieczność sformułowania takowych.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa odnosi się do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli 20 maja 1997 roku.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J.M. GIL-ROBLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. VAN AARTSEN

Przewodniczący

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 13

ZAŁĄCZNIK 1

Techniki komunikacji, o których mowa w artykule 2 punkt 4

- Druk bezadresowy
- Druk zaadresowany
- List znormalizowany
- Reklama prasowa z kuponem
- Katalog
- Telefon z interwencją człowieka
- Telefon bez interwencji człowieka (automat telefoniczny, audiotekst)
- Radio
- Videofon (telefon z obrazem)
- Videotekst (mikrokomputer, ekran telewizyjny) z klawiaturą lub ekranem dotykowym
- Internetowa skrzynka pocztowa
- Telefaks
- Telewizja (telezakupy, sprzedaż telewizyjna).

ZAŁĄCZNIK 2

Usługi finansowe, o których mowa w artykule 3 punkt 1

- Usługi inwestycyjne
- Operacje ubezpieczeniowe i reasekuracyjne
- Usługi bankowe
- Operacje związane z funduszami emerytalnymi
- Usługi związane z operacjami terminowymi i opcjami.

Usługi te obejmują w szczególności:

- usługi inwestycyjne, o których mowa w załączniku do dyrektywy nr 93/22/EWG ⁽¹⁾, usługi przedsiębiorstw zajmujących się zbiorowym inwestowaniem,

⁽¹⁾ DzUWE. nr L 141, z 11.06.1993 str. 27

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 14

- usługi związane z działalnością opartą na zasadach wzajemności, o których mowa w załączniku do dyrektywy nr 89/646/EWG ⁽²⁾,

- operacje związane z działalnością ubezpieczeniową i reasekuracyjną, o których mowa:

- w artykule 1 dyrektywy nr 73/239/EWG ⁽³⁾,
- w załączniku do dyrektywy nr 79/267/EWG ⁽⁴⁾,
- w dyrektywie 64/225/EWG ⁽⁵⁾,
- w dyrektywach nr 92/49/EWG ⁽⁶⁾ i 92/96/EWG ⁽⁷⁾.

⁽²⁾ DzUWE. nr L 386, z 30.12.1989 str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą nr 92/30/EWG (DzUWE. nr L 110, z 28.04.1992 str. 52).

⁽³⁾ DzUWE. nr L 228, z 16.08.1973 str. 3. Dyrektywa ostatecznie zmieniona dyrektywą nr 92/49/EWG (DzUWE. nr L 228, z 11.08.1992 str. 1).

⁽⁴⁾ DzUWE. nr L 63, z 13.03.1979 str. 1. Dyrektywa ostatecznie zmieniona dyrektywą nr 90/619/EWG (DzUWE. nr

L 330, z 29.11.1990 str. 50).

(5) DzUWE. nr 56, z 04.04.1964 str. 878/64. Dyrektywa zmieniona aktem przystąpienia z 1973 roku.

(6) DzUWE. nr L 228, z 11.08.1992 str. 1

(7) DzUWE. nr L 360, z 09.12.1992 str. 1

Kod zlecenia: 397L0007!.doc 15

Deklaracja Rady i Parlamentu Europejskiego na temat artykułu 6 punkt 1

Rada i Parlament Europejski przyjmują do wiadomości, że Komisja zbada możliwość i sposobność harmonizacji metody obliczania długości czasu do namysłu w obrębie istniejących przepisów w zakresie ochrony konsumentów, zwłaszcza jeśli chodzi o dyrektywę z dnia 20 grudnia 1985 nr 85/577/EWG dotyczącą ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych poza placówkami handlowymi (akwizycja w miejscu zamieszkania) ⁽¹⁾.

Deklaracja Komisji na temat artykułu 3 punkt 1 rząd 1

Komisja uznaje znaczenie ochrony konsumentów w umowach na odległość dotyczących usług finansowych; opublikowała ona zresztą zieloną księgę pod tytułem "Usługi finansowe: reakcja na oczekiwania konsumentów". Komisja zbada – pod kątem reakcji na zieloną księgę – możliwości włączenia kwestii ochrony konsumentów do polityki związanej z usługami finansowymi i ewentualny wpływ tego na przepisy i przedstawi odpowiednie wnioski, w razie konieczności sformułowania takowych.

(1) DzUWE. nr L 372, z 31.12.1985 str. 31

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO

**PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O OCHRONIE NIEKTÓRYCH
PRAW KONSUMENTÓW ORAZ O ODPOWIEDZIALNOŚCI ZA PRODUKT
NIEBEZPIECZNY**

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 1 lipca 2003 r.

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Tłumaczenia aktów prawa wspólnotowego: Dyrektywa Rady 85/577/EEC z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w umowach zawieranych poza siedzibą przedsiębiorstwa; Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 97/7/WE z dnia 20 maja 1997 r. dotycząca ochrony konsumentów w umowach zawieranych na odległość
5.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 30 czerwca 2003 r.